

Posudek vedoucí diplomové práce

Autor diplomové práce: **Vít Pošvář**
Název diplomové práce: **Promlčení a prekluze – porovnání právní úpravy dle z.č. 40/1964 Sb. a z.č. 89/2012 Sb.**
Vedoucí diplomové práce: **JUDr. Kristýna Spurná**

Diplomová práce byla v souladu s pokynem děkana č. 23D/2011 ze dne 2. 8. 2011, kterým se stanoví postup při ověřování originalnosti vysokoškolské kvalifikační práce, prověřena antiplagiátorským programem THESES, který nevykázal shodu diplomové práce s jinými díly.

Autor předložil diplomovou práci, v níž využil stávající situaci v právním řádu České republiky spojenou s rekodifikací soukromého práva a porovnal právní úpravu promlčení a prekluze účinnou do roku 2013 a právní úpravu obsaženou v tzv. novém občanském zákoníku. Nutno konstatovat, že práce je z části kompilátem, čemuž odpovídá i rozsáhlý poznámkový aparát, ale jde o kompilát velmi zdařilý. I když autor pracuje kompilační metodou, nebrání se vlastním úvahám a závěrům, a to zejména tehdy, pokud narazí na názorové rozepře.

Diplomová práce je zpracována na 48 stranách, na první pohled tedy nesplňuje stanovený rozsah, nicméně pokud jde o požadovaný minimální počet znaků (90 000), tuto podmínku autor splnil. Autor zjevně věnoval dostatek času korektuře, neboť tato obsahuje minimální množství gramatických chyb či nepřesností (např. str. 17 a 35 – nesprávně užitá velká písmena, str. 8, 35, 42 – začátek věty číslovkou či „§“), chybějících slov (str. 22 – nese spisovou, str. 33 – dle § 614 nepromlčuje), či chyb v interpunkci (např. str. 23). Pro lepší přehlednost a orientaci v textu by bylo vhodnější některé delší odstavce rozdělit (např. str. 21, 26, 49). Rovněž podkapitoly 4.4 a 4.5 by si zasloužily rozčlenění na oddíly, resp. pododdíly.

Vedoucí práce kvituje, že autor pro tzv. nový občanský zákoník vytvořil zkratku OZ, nikoli dnes běžně používaný NOZ s ohledem na to, že občanský zákoník již není třeba odlišovat od jiného platného a účinného občanského zákoníku. Autor však se zkratkou následně nesprávně pracuje. Při uvádění konkrétního ustanovení občanského zákoníku je sice namíste zkratku použít, v souvislém textu však není aplikování zkratky příliš vhodné.

Práce je doplněna formálně správným a rozsahově bohatým seznamem použité literatury. Autor čerpal nejen z odborné knižní a časopisecké literatury, právních předpisů, ale také z judikatury a v jednom případě i ze zahraničního zdroje. Při psaní autor prokázal dobrou schopnost pracovat s vybranou literaturou, neuchýlil se k pouhému přepisu delších pasáží jiných autorů, ačkoliv práce je z části kompilátem.

Jak již bylo konstatováno, předkládaná práce je opatřena standardním poznámkovým aparátem, který vhodně doplňuje a zpřehledňuje samotný text práce. Autor jej využil nejen k odkazům na použité prameny, ale správně také k vedlejšímu textu, který by mohl být v hlavním textu rušivý.

Autor se řádně držel zvoleného tématu, přestože původně stanovená osnova byla změněna. Pisatel tak učinil bez dohody s vedoucí své práce, a přestože se jedná o krok správným směrem

a autor důvody pro takové rozhodnutí vysvětluje již v úvodu práce, nelze toto pochybení přehlédnout. Cílem, který si vytyčil v úvodu své práce, bylo nejen porovnání právní úpravy promlčení a prekluze ve starém a novém občanském zákoníku, ale také její zhodnocení. Lze zkonstatovat, že takto stanoveného cíle se mu bezesbytku podařilo dosáhnout.

Práce je kromě úvodu a závěru rozdělena do čtyř samostatných kapitol a je ukončena cizojazyčným resumé v anglickém jazyce, které by mohlo být i rozsáhlejší. Jednotlivé kapitoly a podkapitoly na sebe logicky navazují, autor se snažil přejít od obecného ke konkrétnímu a podrobnějšímu. Práce je dostatečně přehledná a pro laického i pro kompetentního čtenáře dobře srozumitelná. Z práce je evidentní, že autor se tématem skutečně zabýval, v rámci svých možností jej pochopil a uceleně jej zpracoval.

První a druhou kapitolu navazující na úvod věnoval autor stručnému vymezení významu času v občanském právu a významu promlčení a prekluze v obecné rovině. Přestože tématem práce není historie jako taková, nebylo by od věci zpracovat alespoň krátký historický exkurz. Stěžejními jsou následující dvě kapitoly, v nichž autor podrobně rozebírá nejprve promlčení a poté prekluzi. Obě kapitoly jsou čtivé a místy obsahují i názory autora na právní úpravu, byť se v některých případech jedná pouze o příklon k názorům jiných autorů. Jako vhodnou lze v současné době vnímat komparaci se zahraniční právní úpravou, případně analýzu unijních předpisů. Je škoda, že se autor na tuto stránku problematiky nezaměřil uceleně, ale pouze namátkově na vybraných místech textu. V závěrečné kapitole autor shrnul klady a zápory nové právní úpravy a pokusil se o úvahy de lege ferenda.

Autor se prakticky nedopouští věcných chyb a nepřesností, což je do jisté míry dáno tím, že část práce je kompilátem, byť kvalitním. Způsob vyjadřování autora je vesměs srozumitelný a adekvátní zpracovávané problematice. To by však mělo být u práce obdobného charakteru samozřejmostí. Jak již bylo předesláno, autor obohatil práci samostatnými úvahami, vlastními názory a případnou kritikou. Tento způsob práce je vždy přínosnější, než pouhá kompilace myšlenek jiných autorů, byť ani té se zcela nevyvaroval.

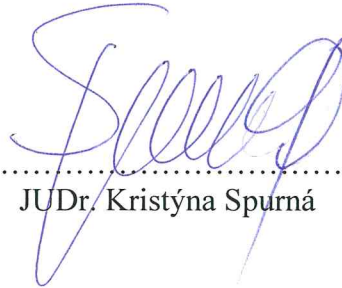
Vedoucí práce nemůže ponechat stranou svého hodnocení pohled autora na občanský zákoník, který je shrnut v úvodní části závěru práce. Dle jejího názoru bude ještě dlouho otázkou, zda bude tento nový právní předpis jednoznačným krokem kupředu, jak s jistými výhradami uzavírá autor, a to zejména v otázkách promlčení a prekluze, které byly za účinnosti předchozí právní úpravy vnímány teorií i praxí jako relativně uspokojivě probádané. Vedoucí práce také nesdílí ani autorovu snahu omlouvat “vady“ občanského zákoníku, když ona sama by jako právník i jako občan od zákonodárce očekávala maximálně precizní práci. Pesimistický názor autora vedoucí práce omlouvá jeho nezkušeností na poli praktického práva. Stejně si vedoucí práce vysvětluje autorovu lhostejnost nad kontroverzním ustanovením § 647 občanského zákoníku o mimosoudním jednání (str. 46), když ona sama sice není kazuistkou a vítá dostatečný prostor pro rozhodovací činnost soudů, nikoli však v tomto případě, kde by preferovala spíše právní jistotu.

Předloženou práci doporučuji k ústní obhajobě a předběžně ji hodnotím jako výbornou v závislosti na průběhu obhajoby. V jejím rámci se diplomant pokusí kromě vlastní obhajoby o zodpovězení těchto otázek:

- 1. Jakým způsobem by autor z pozice žalobce řešil situaci, kdy soud poučí žalovaného o možnosti uplatnit námitku promlčení (viz. str. 21)?**
- 2. Existuje riziko spojené s vyčkáním na uplatnění námitky promlčení do odvolacího řízení (viz. str. 22)?**
- 3. Jak řešila stará právní úprava otázku běhu promlčecí lhůtu mezi druhem a družkou, pokud žili ve společné domácnosti?**

4. Jak si autor v praxi představuje realizaci dle něj přínosné možnosti výmazu promlčeného práva z veřejného seznamu osobou, která má na výmazu právní zájem?
5. Jaký je názor autora na ustanovení § 619 odst. 2 OZ a domnívá se, že toto ustanovení bude v praxi činit problémy?

V Plzni dne 19.5.2014

.....
JUDr. Kristýna Spurná